

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) E. M., b) nezletilý D. M.**, zastoupen žalobkyní a) jakožto zákonnou zástupkyní, oba zastoupeni JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem, se sídlem Zlatnická 78/1, Klatovy, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-401/ZA-ZA14-ZA14-2014 ze dne 12. prosince 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. ledna 2016, č. j. 60 Az 2/2015 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Rostislavu Netrvalovi, Ph.D., advokátu, se sídlem Zlatnická 78/1, Klatovy, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.365 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. ledna 2016, č. j. 60 Az 2/2015 - 71, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-401/ZA-ZA14-ZA14-2014 ze dne 12. prosince 2014, jímž žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů.

[2] Krajský soud ve stručnosti shledal napadené rozhodnutí žalovaného zákonným. Shrnul, že žalobkyně, resp. od ní odvozeně i žalobce, neuvedli žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni. K tvrzení o národnostním útlaku pro někdejší národnostní původ jedné z větví předků žalobců (tatarská národnost), resp. ruské podoby jejich příjmení, citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 208/2005 ze dne 15. prosince 2006, týkající se výskytu obdobných jevů motivovaných předsudky a xenofobií a jejich azylové nerelevanci, nejde-li o projevy přímé, aktivně či pasivně podporované státní politiky nebo státní politikou trpěné nebo nedostatečně potlačované). Krajský soud také odkázal na dostupné

informační prameny, které – ostatně nepříliš konkrétní – tvrzení žalobců nepotvrzují. Vyjádřil se též k případnému humanitárnímu azylu s tím, že žádné důvody hodné zvláštního zřetele nebyly shledány, krom toho na udělení tohoto typu mezinárodní ochrany není právní nárok. Skutečnost, že žalobci žili na území obývaném také volyňskými Čechy, sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není. Krajský soud se vyjádřil též k azylové relevanci vojenského konfliktu na Ukrajině, konstatoval ve shodě s žalovaným, že žalobci pobývají v oblasti, jež je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, a poukázal na obecnou možnost vnitřního přesídlení.

[3] Žalobci (nyní stěžovatelé) napadli rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. V nadmíru stručně formulované kasační stížnosti zopakovali, že na Ukrajině probíhá v části země ozbrojený vojenský konflikt, podporovaný mimo jiné vládnoucí nomenklaturou, že stěžovatelé v této zemi čelí politickému znevýhodnění a národnostnímu útisku, kterýž má militantní podtext, neboť otec stěžovatelky, resp. dědeček stěžovatele je původem Tatar, jím užívané příjmení je pozměněným příjmením z původně ruského M., které je užíváno výhradně v ruštině, nikoli ukrajinštině, a to pouze pro osoby muslimského původu. Oba stěžovatelé mají příbuzné z řad volyňských Čechů, jejichž národnostní útisk byl řešen i na vládní úrovni. Napadenému rozsudku pak vytkli, že je vůči nim nedostatečně konkrétní, resp. (nepřípustně) zobecňující, přitom naopak měla být individuálně řešena situace stěžovatelů.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[5] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS), na kterou Nejvyšší správní soud i v tomto případě v podrobnostech odkazuje.

[6] Stěžovatelé k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, především neuvedli žádné argumenty. Nejvyšší správní soud se proto toliko v obecné rovině zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 a žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. Ostatně stěžovatelé krajskému soudu vytkli jen ve velmi obecné míře jeho „nekonkrétnost“ a brojili proti zevšeobecnování situace na Ukrajině, sami však žádné konkrétní relevantní skutečnosti vztahující se k jejich osudům a situaci v kasační stížnosti nevznegli.

[7] Ve shodě s krajským soudem je nutno potvrdit, že stěžovatelé především neuvedli žádné azylově relevantní důvody. K tvrzeným problémům, jejichž základ leží v příjmení stěžovatelů a národnostní původu některých jejich předků, krajský soud příléhavě citoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz výše). Tvrzení o příbuzných z řad volyňských Čechů, samo o sobě azylově nerelevantní, nadto velmi obecné, se poprvé

pokračování

objevuje v kasační stížnosti – v žalobě tvrdili, že (toliko) žijí v oblasti obývané volyňskými Čechy, což mělo představovat podpůrný důvod pro udělení azylu (i) jim. I charakterem vojenského konfliktu na Ukrajině, včetně možností vnitřního přesídlení, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. usnesení sp. zn. 6 Azs 6/2015 ze dne 18. března 2015, či usnesení sp. zn. 6 Azs 232/2015 ze dne 9. prosince 2015) a krajský soud rozhodl správně v intencích dosavadní judikatury. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval charakterem a výjimečností institutu humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), jakož i kritérii soudního přezkumu neudělení humanitárního azylu (z poslední doby např. usnesení ze dne 27. srpna 2015, č. j. 9 Azs 145/2015 - 48, a rozhodnutí tam citovaná). Z judikatury plyne, že na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Humanitární azyl dopadá toliko na závažné situace hodné zvláštního zřetele jako např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Stěžovatelé neuvedli v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení a soudně správního řízení žádné okolnosti takto mimořádného charakteru, které by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu, což dostatečně odůvodnil žalovaný i krajský soud.

[8] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Současně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročez kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně práv stěžovatele, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatelů (ustanoven byl již pro řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 19. listopadu 2015, č. j. 60 Az 2/2015 - 37), JUDr. Rostislav Netrval, PhD., advokát, provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem podle obsahu spisu jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti. Jde přitom o společný úkon pro dva stěžovatele, podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu mu náleží za každou osobu odměna snižená o 20 %. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna tedy činí celkem za dvě společně zastupované osoby 4.960 Kč, resp. s připočtením jednoho paušálu 300 Kč celkem 5.260 Kč,

a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 % (neboť zástupce stěžovatelů je, jak plyne z jeho podání na č. l. 58 spisu krajského soudu, plátcem DPH), celkem tedy 6.365 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena v přiměřené lhůtě jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu